

Silmaterra

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 16 ● 1992

Huvitav, kas kuningaga juhtub vahel ka nii: vajub õhtul hilja töölt koju ja on sedavõrd väsinud ja näljane, et ei jõua lusikatki suu juurde tõsta. Kuninganna, kisub siis saapad ta kuninglikult turses kuninglike jalge otsast, ning sokutab rammetu abikaasa kohe kuningliku teki alla. Kusagil pärast südaööd ärkab Tema Majesteet, hiilib kikiparvul kööki, kergitab potikaasi ja avab lootusrikkalt külmkapi ukse.

abikaasa oma kätega valmistatud. Ma tean, et kuningas kihutab peatumata mööda, et meie kingitusi ei vajata kuninga kuninglikus kodus, aga ikkagi — ma ei oota tühje käsi.

Külm hakkab, aga ära minna ei saa — kuningas ei ole veel tulnud. Nii erutav on oodata kuningat, seekord Rootsi kuningat.

Jeesust Kristust oodatakse kui Taeva Majesteeti — Kuningat. Temale ei ole kaugeltki mitte ükskõik — oodatakse või ei oodata. Temale on mõistetav nii inimeste ootus kui inimeste pettus, inimeste rõõm ja inimeste valu. Jeesusele ei ole tarvis selgitada, mida tähendab kasiinoidupala kõhus ja pikast teest väsinud jalad. Ta teab, millist kulda on väärt sõbra uks — sa võid kartmata sisse astuda, sind ei võta vastu viril valvenaeratus ja kella kõõritav pilk — saaks tüütajast lahti! Jeesus, Taeva Majesteet teab enda käest, mida maksab sõbra lähedus hinge kitsikuses. Tal on ka kurbi kogemusi, ta mõistab suurepäraselt Sinu kiiva kiskunud päevi.

See on alles Kuningas!

Onu Paul

MA OOTAN KUNINGAT

Kas kuningas ootab ka pikisilmi oma palgapäeva, loeb päevi ja raha kõhnaks jäänud tengelpungas.

On kuidas on, kuningat on tore oodata. Ja mina ei oota tühje käsi: kotis on kingitused kuninga kuninglike laste jaoks — mu kalli

Seisan kodutee otsal ja ootan. Ma ootan kuningat. Kõik sai välja uuritud: mis päeval ja mis ajal ta kuskil oli ja on, mida tegi ja teeb. Kahjuks jäi midagi väga olulist puudu — mis kell ta minu kodutee otsast mööda tuiskab. Teada oli, et kuningas lahkub Tartust 23. aprillil pärast lõunasööki.

Arutlen: kas kuningatel on kindel söögiaeg või söövad nad siis, kui mahti saavad. Kas kuningad söövad kuninglikest lauanõudest? Kas kuningad söövad ainult kuninglikku rooga või kõlbab kõik, mis parajasti kätte juhtub? Kui palju kuninglikku rooga peaks mahtuma kuninga kuninglikku kõhtu? Mina saan enda suupoolisega kähku hakkama, aga kui kuu lõunastab kuningas?

PIIBLISALM

SINA OLED
MU OOTUS,
ISSAND
JEHOOVA!
LAUL 71,5

EELIJA JA HIRMUS PÕUD

Kuningas Ahab oli halb kuningas.
Ta püstitas hiiteede ärde kujusid ja
altareid ebajumal Baali auks.

„Paluge Baali!“ ütles ta rahvale.

„Baal saadab vihma, mis paneb teie põllud
ja aiad lokkama.“ Kuningas Ahab
ehitas kauni templi. Ta paigutas sinna
koleda Baali kujutise. „Paluge Baali,“
käskis ta, „Baal saadab vihma.“

Mäeveerul väikeses kividest ehitatud majas elas
prohvet Eelija. Ta vaatas mäelt alla.

Eelija nägi Baali templit. See kurvastas teda väga.

Jumal ligines prohvetile ja kõneles:

„Mina õpetan kuningale ja rahvale,
et mina, Jumal, saadan vihma, mitte ebajumal
Baal. Mine räägi sellest kuningas Ahabile.“

Jumal ütles: „Vihma ega kastet ei tule enne,
kui Iisraeli rahvas on hüljanud ebajumalad.“

Prohvet Eelija kiirustas mäest alla,
mööda orgu kuninga lossi.

Ta ei hoolinud kuninga sõjameestest. Eelija
ei seisatanud enne kui kuningas Ahabi ees.

„Nii tõesti, kui Jehoova elab,“ ütles ta
kuningale, „vihma ega kastet ei tule enne,
kui Iisrael hülgab oma ebajumalad.“

Prohvet Eelija lahkus kiirustades kuninga juurest.

Ta tegi nii, nagu Jumal käskis:
läks varjule Kriti jõe ärde.

„Võtke Eelija kinni! Pidage ta kinni!“
hüüdis kuningas. „Ärge laske tal minna!“
Aga Eelija oli juba läinud.

Sõjamehed tormasid teda igalt poolt otsima.

Nad läksid Eelija majja mäe veerul,
kuid Eelijat ei olnud seal.

Nad otsisid teda põldudelt,
Eelijat ei olnud sealgi.

Ka kuningas ise tuli otsima,
kuid keegi ei suutnud prohvet Eelijat leida.
Eelija peitis end Kriti jõe ärde.

Ta jõi selget kosutavat jõeveett.

Igal hommikul, kui päike tõusis,
ja igal õhtul, kui päike laskus,
saatis Jumal kaarnad talle toitu tooma.

Eelija elas kaua Kriti jõe ääres.

Isegi metsloomad harjusid temaga.

Vihma aga ei sadanud. Rohi muutus
pruunikaks, lehed langesid puudelt,
põllusaak hävis — kogu vili.

Lõpuks kuivas ka Kriti jõgi
ja nüüd ei olnud Eelijal enam vett joogiks.

Kuid Jumal ei unustanud teda —
Jumal ei unusta iialgi.

„Mine Sarepta linna,“ ütles ta Eelijale.

„Ma olen käskinud seal ühte lesknaist
sind sööta ja joota.“

Sarepta lesknaine oli linnavärava lähedal
küttepuid otsimas, kui Eelija sinna tuli.
Eelija palus temalt juua ja pisut leiba.

Lesknaine ütles: „mul on vaid peotäis jahu
ja natuke õli. Korjan puid

ja küpsetan viimase leivakese enesele ja pojale;
siis on lõpp: meil tuleb surra.“

„Ära karda,“ sõnas Eelija, „tee leivake mulle,
sest Jumal on ütelnud, et jahu ei lõpe
ja õli ei saa otsa enne, kui ta saadab vihma.“

Lesknaine küpsetas prohvetile pisikese leiva
ja tõi kaevust vett joogiks.

Ta andis prohvetile toa maja ülakorrusel.

Ja juhtus nii, nagu Jumal oli öelnud:
igal hommikul oli vakas peotäis jahu
ja astjas pisut õli —
parajasti ühe päeva jagu —
ja Jumal saatis ka vett nende kaevu.

Nii oli lesknaisel ja ta pojale ja

Eelijal kogu põua ajal leiba söögiks ja vett joogiks.

Möödus kolm põua-aastat. Ühel päeval ütles
Jumal prohvet Eelijale: „Mine ja näita ennast
kuningas Ahabile, siis ma saadan jälle vihma.“

Prohvet Eelija naasis Iisraeli-maale.

Ta kohtas kuningas Ahabit teel. Kuningas
kortsutas kulmu: „Kas see oled sina?
Sina, kes viid Iisraeli õnnetusse?“

„Ei, mina ei too Iisraelile õnnetust,“ ütles
Eelija, „küll aga sina ja su isa sugu, sest te
hülgate Jumala käsud. Anna korraldus, et kogu
Iisrael tuleks minu juurde Karmeli mäele,
ja kõik Baali prohvetid.“

Kuningas Ahab tegi nii, nagu prohvet Eelija käskis —
Iisraeli rahvas ja
kõik Baali prohvetid
koguneisid Karmeli mäel.

Sel päeval pidi Eelija näitama, kes on tõeline Jumal.

(Järg 4. lk.)

T rahh! Stardipüstoli lask lõpetas ootusepinge. Lastesumm sööstis paigalt nagu suur sajaljalgne elukas.

12-aastane Shari jälgis rada enda ees ja andis käega hoogu. Ta uuris jooksjaid, et leida nende hulgast nooremata õde-venda — Kristat ja Michaeli. Kuidas neil läheb?

„Ei,“ ütles ta iseendale. „Sa ei võida mitte kunagi, kui hakkad teiste pärast muretsema.“ Shari jalad töötasid kiiresti, aga ka mõtted lisasid sammu. Korruga hakkas miski vastu sääri pekslema — muidugi, ketsipael! Shari katsus teeservale pääseda, et siis pael kinni siduda ja taas jooksjatega ühineda. Ta peatus, sidus paela ja jätkas.

Öhu ahmimisest löid külgedesse pisted. Shari surus käed tugevasti vastu külgi ning püüdis jooksule paremat rütmi ja tempot leida. Eespool ei paistnud üldse vaba rada olevat, jooksjate rodu roomas pika lohemaona mäest üles.

Esimene kilomeeter saab täis just üleval, teekäänaku kohal. Tuleb vaid märke järgida.

„Laske aga käia, jalakesed,“ julgustas Shari ennast ja surus käsi külgedele. Ta püüdis mõelda sellest, kui uhke on kuulda oma nime hüütavat — auhinda saama. Tal oli isegi siis tore olnud, kui Krista eelmisel aastal kolmanda koha sai. Ja miks ka mitte, tegelikult oli tema see, kes hoidis Kristat jooksmas. Viimase kilomeetri läksid nad käsikäes ja alles päris lõpul tõmbus ta tahapoole, et Krista saaks lõpujoone enne teda ületada. Väga tore oli teisel võita aidata, kuid sel aastal...

„Sel aastal on minu kord auhinda saada. Ma tean, et ma suudan võita.“

Jõe poolt puhus jahe tuul otse jooksjatele näkku. Rada jätkus mööda saart, lookles mäest alla. Rada möödus hirvest kõrge metsa all ja vanaemadest-vanaisadest, kes aiatoolidel istusid ja jooksjaid hüüetega ergutasid.

Shari ohkas kergendatult ja pühkis higi otsmikult, kui esimese kilomeetri märk selja taha jäi. Nüüd, kui esimene mägi vallutatud, tundis Shari, et ta on suuteline enamakski. Ta vaatas jooksjat enda ees ja otsustas sedavõrd sammu kiirendada, et mööduda ja ette püsima jääda. Auhinnamõtteid taandusid ja loovutasid koha ainult ühele eesmärgile — ees jooksjast mööduda. Jalad käisid kindlas rütmis ja tundus, et ka käed lükkasid teda edasi.

„Korras! Ma suutsin!“ õnnitles Shari ennast ja jätkas samas tempos. Ta seadis endale üha uusi väikseid eesmärke ja möödus peagi kolmanda kilomeetri tähisest.

Shari ei tundnud enam oma jalgu, ta oli vaba ja vaevalt mäletas esimese kilomeetri valu.

Keegi mees pesi parajasti autot. „Kas tahad, ma kastan sind!“ hüüdis ta Shari vaid noogutas. Külma vesi värskendas ja andis uut jõudu järgmiste eesmärkide saavutamiseks.

Järgmisel teetõusul paistis abipunkt. Joogivesi! Sammu vahele jätmata haaras ta kaks topsti — ühe sisu kallas ta endale pähe ja teise kurku ning heitis topsikud tagasi laudade suunas. Shari peaaegu turtsatas naerma — talle meenus, kuidas ta oma esimese jooksu ajal oli vee joomiseks peatunud. Siis uuesti jätkata oli olnud võimatult raske. Seekord ei langenud isegi jooksu tempo.

Värskus andis lusti lausuda mõni vaimukas kommentaar neile, kes temast möödusid või neile, kellest ta ise möödus. Ja üha tähtsusetum tundus, milline tuleb tema raja-aeg või kes saab auhinna. Lihtsalt tore oli olla — osakesena Jumala maailmast.

Korruga meenus, et ta ei ole veel ei Kristat ega Michaeli näinud. On nad temast ees või taga? Shari jätkas kullimängu: kord jooksis ta

kellestki ette, kord joosti temast ette. See oli omamoodi lõbuski.

Kaugel ees aeglustas üks poiss sammu ja surus käe küljele. Shari teadis, mis see on. Ta tundis kaasa kõigile, keda jooksu ajal pisted vaevama kippusid. Poisile lähenedes avastas ta, et see oli Michael.

„Tule, tule, sa suudad küll. Siinsamas on poole tee märk,“ püüdis Shari teda virgutada ja osutas 5 kilomeetri märgile. Shari aeglustas sammu, sirutas käe ja juhtis Michaeli rajale tagasi.

Michael haaras küll Shari käe, aga ise torises: „Jäta mind. Ma ei suuda enam. Ma pean kõndima. Sina mine edasi!“ Aga kiirust pidi ta tahes-tahmata lisama, et õega sammu sobitada.

„Sa jõuad küll,“ ei jätnud Shari teda rahule. „Sul on veel küllalt energiat järel.“ Michael ei vastanud. „Ma olen vaadanud, kuidas sa tundide viisi jalgpalli taga ajad.“

Michaeli enesekindlus tuli tagasi. Oli tunda, kuidas ta sammu lisas, ikka veel Shari käest kinni hoides.

Keegi möödus nendest ja eemaldus pikkade sammudega. Samal ajal pidi Shari ennast tagasi hoidma, et Michaeli 9-aastased jalad tema tempos püsiksid. Shari püüdis tempo langusele mitte mõelda ja rääkis hingetõmmete vahele: „Kas sa näed seda tüdrukukest eespool? Ta jäi just aeglasemaks. Katsume temast mööda saada.“

Michael noogutas ja laskis ta käest lahti. Shari märkas, et vend ei hoidnud enam küljest kinni. Ja iga kord, kui nad mõnest väsinud jooksjast möödusid, võtsid nad kohe uue eesmärgi.

„Vaata!“ Shari pööras pilgu Michaeli osutatud suunas. Teeservil seisis emahirv kahe vasikaga. Just hirve juures nägid nad 9. kilomeetri tähist.

Rada tegi järsu pöörde ja suundus viimasele pikale tõusule. Tee ääri palistasid ergutajad — emadised, õed-vennad ja sõbrad-tuttavad. Need karjusid kõigest kõrist, et lõpusirgel olejaid aidata.

Äkki tundis Shari, et samm muutus raskeks. Ta kuumav nägu pidi lausa tulipunane olema, „hobusesaba“ lehvis iga sammuga küljelt küljele. Ta ei tohtinud mõelda. Ta võttis kokku kõik jõuvarud ja püüdis Michaeli julgustada: „O. K., väikevend, pane nüüd viimane välja!“

Shari haaras uuesti venna käe. Nad möödusid mitmest väsinud jooksjast. Üllatunud, et tühjaks joostud jalad võivad veel pisut (Järg 8. lk.)

EELIJA JA HIRMUS...

(Algus 2. lk.)

„Ehitame kaks altarit,“ ütles Eelija,
„ühe Jehoovale ja ühe Baalile. Pandagu
puud altarile ja ohver puude peale.
See jumal, kes vastab tulega, on JUMAL.“
Kogu rahvas kiitis selle mõtte heaks.

Baali prohvetid ehtasid oma altari.
Nad panid puud altarile
ja ohvri puude peale.
Nad palvetasid Baali poole hommikust keskpäevani.
„Oo, Baal, kuule meid! Kuule meid, oo, Baal!“
Vastust ei tulnud.
Nad hüüdsid aina kõvemini ja kõvemini, nad jooksid
ja karglesid altari ümber;
nad täksisid end nugadega.
Ikkagi ei tulnud mingit vastust.

Kui õhtu tuli, ütles Eelija rahvale:
„Astuge minu juurde.“
Ja rahvas kogunes tema ümber.
Eelija taastas Jehoova altari ja kaevas
kraavi selle ümber. Ta pani puud altarile
ja ohvrilooma puude peale.

Seejärel kallati vett altarile;
vesi voolas alla ja täitis kraavi.
Rahvas jälgis ja ootas.
Vaadates üles taeva poole, palvetas Eelija:
„Oo, Jehoova Jumal, näita meile nüüd,
et Sina oled tõeline Jumal!“

Veel enne, kui Eelija jõudis ütelda „Aamen!“,
sähvatas tuli taevast alla otsekui välk.
See põletas ohvri. See põletas puud.
See põletas isegi altarikivid ja vee kraavist.
Kogu rahvas hüüdis: „Jehoova on Jumal!
JEHOOVA on JUMAL!“
Jumal kuulis rahva hüüdeid ja rõõmustas.
Selsamal õhtul saatis ta rikkaliku vihmajärgu
maad kastma.

Etta B. Degering

KOLM SÕELA

„Väike suuke, ära kõike kõnele,“ soovitatakse tuttavas laulus. Aga kas sa oled seda nõuannet järginud? Pean tunnistama, et minu suu oli üsna ettevaatamatu, kuni kuulsin järgneva loo.

Üks mees sai kokku targa vanataadiga. Mehel kibeles rääkida taadi sõbrast. Aga enne, kui ta jõudis alustada, küsis vanake: „Kas sa oled seda, mida rääkida tahtsid, läbi kolme sõela kurnanud?“

Mees imestas: „Mis kolme sõela?“

„Kohe räägin,“ sõnas taat.

„Esimene sõel on tõe sõel. Kas kõik see, mida tahad jutustada, on ikka kindel tõde?“

„Ma kuulsin seda teistelt, nii et ma... pole päris kindel,“ kostis mees kohmetunult.

„Aga kas su jutt on kurnatud läbi headuse?“

„Ei,“ sosistas mees vaevu kuuldavalt.

„Kolmanda sõelaga oled ehk kindlasti sõelunud. Kas sa mõtlesid järele, kas on su rääkimisest kasu?“

Jälle pidi mees pead raputama.

Vanake lausus: „Kui sa ei saa mulle mu sõbrast midagi head, tõde ja kasulikku rääkida, on parem, kui jätad rääkimata.“

Kui ma seda jutukest kuulsin, vaimustusin ja otsustasin vanataadi tarkust oma eluski kasutada. Peagi märkasin, et see ei ole kerge. Ei olnud kerge ütelda: „Ära räägi, ma ei soovi seda teada.“ Ka oma suust lipsas alatasa kasutuid ja küsitava väärtusega sõnu. Taipasin, et mina ei saa muuta sõprade sõnu, enda omi ka mitte.

Kuid nii minul kui ka sinul on kõikvõimas Isa taevast. Tema aitab ja toetab, kui talle võimalus jätta. Sa võid Teda paluda muuta nii enda kui ka lähedaste sõnad sellisteks, mis kannatavad välja kolmekordse kontrolli: nad oleksid tõde, nad oleksid juhitud headusest ja oleksid kasulikud.

Virpi Laitinen

Keegi juudi poisike kirjutas
Varssavi geto müürile:

*Ma usun päikest
ehkki see ei paista siia*

*Ma usun armastust
ilma et mind armastataks*

*Ma usun Jumalat
kuigi ma Teda ei näe*

○ **LEN HÄDAS** — inimeste nimed ei jää mulle meelde. Tähen-
dab, nimed ise jäävad meelde küll, aga nad ei seostu isiku-
tega. Ütleme: on vaja kedagi nimepidi nimetada, aga — on ta Lepp,
Kask või Paju? Mänd, Kuusk või Kadakas? Saar? Või koguni Roos?

Äkki on tegemist Pödra, Hundi või Karuga? Hiirega? Rebasega?
Võimalik, et minu ees seisab kas Nirk või Nugis, Jänes, Orav või Kits.
Ja lähebki nii — ühman esimese suhu tulnud nime ja, nagu arvate,
põrutan mööda. Piinlik lugu!

Mõnel pool ei vajata kogu elu kantavat nime. Nimi kajastab
midagi ainuomast. Aga et eluseigad toovad päevavalgele üha uusi
tahke iseloomust, võib taoline nimi muutuda üleöö.

Kord ebaõnnepäeval sai üks indiaanipealik uue nime: Noor-
Mees-Kes-Kardab-Oma-Hobuseid. Kahjuks lõppes tema ja ta rahva
ajalugu enne, kui ta jõudis parema nime saavutada. Keegi
väikesekasvuline pälvis nime Väike-Suur-Mees. Olen kindel, et
temas avaldus just selline suurus, mis kannatab suure algustähega
kirjutamist.

Inimese nimi on nagu kest, mille sees peitub inimene ise. Mind
vaimustab Jumala imeline looming — virsiku seeme. „Kivi“
krobelse, sügavale sisse lõikunud keeruliste-kääruliste mustritega
kestas peitub tihke elu kanded tuum.

Loomariigis ei tunta nimesid. Nina ja silm, kõrv ja keel eristavad
sõpra sõbrast ja vaenlast vaenlasest. Üksteist tuntakse ära
kehasoojusest — kes on liigikaaslane, kes lihtsalt naaber ja kes
õhtueine. Loomariigis ei eksita naljalt, sest eksimise hind on
tavaliselt liialt kõrge.

„Ma ei karda seda öökulli!“

„Ma ei karda seda öökulli, seda
veidrikku, kes ilmub välja alles siis,
kui päike kaob ja udu laugaste vahel
voogama hakkab. Ma ei karda selle
linnu huikaid. Minu veri ei võpata,
kui vaikuse sein lõikub kiljuv
naerupahvak, kui kostab süütult-
imestav küsimus: uh-huuuu? Mulle ei
tule jubedusvärinaid peale, kui tume
vari lehvib hääletult turbaaukude
kohal, kui ta kaob silmist niisama
viirastuslikul kombel nagu ta ilmus-
ki.“

„Ma ei karda,“ korrutas sokukena
igal õhtul, kui öölinnu ootamatu
hõige ta turjanaha võbelema pani ja
süda tubli tolli võrra allapoole
langes, külm jutt taga.

„Ma ei karda!“ kinnitas ta, kui
sõjalennukite tekitatud prahvakud
maa ja vee vappuma panid, kui kalad
hirmunult jõest korraks välja hüppa-
sid ja samas sügavusse pagesid.

„Ma ei karda,“ veenis sokukena
oma jalgu, millest äkiline nõksak läbi
käis, kui salaküti püssi suudmest
sähvatas tuluke, kui surmatoov laeng
vihises üle pea ja kurdistav kärgatus
tahtis mõistust peast röövida. „Ma ei
karda!“

Aastase soku kesta sisse pidid

mahtuma lapsik uudishimu ja hooletu
mängulust, sinna pidid mahtuma
pakatav elujõud, tasapisi lisanduv
ettevaatlikkus ja soov endast kõigile
teadustada. See viimane hakkas suve
edenedes üha enam ja enam peale
rõhuma.

Sokuke käis alati püstipäi, sale
keha ja hästi liikuv kael püüdsid teda
ümbruses toimuvaga kursis hoida:
kord vaatas ta siia, kord sinna, kord
kuulatas paremalt, kord vasakult
kostvaid kahinaid ja krabinaid. Tingi-
mata oli vaja teada, mis sünnib ees,
hetk hiljem huvitas teda tahapoole
jääv maailm.

Sokukese hoiakusse ilmusid joo-
ned: min u metsaserv, min u põllu-
siil, min u rada. Looma pead ehtisid
juba teised sarved. Esimesed igeri-
kud „mängusarved“ ilmusid ja kadu-
sid aastavahetuse paiku. Praegused
pidid juba asja ette minema — ja
läksid ka.

Sokukese sarvi kattis juunis veel
õrn tiheda karvaga nahk. Loomake ei
teadnud midagi sarvenaha näärme-
test, loom ei teadnud midagi lauba-
näärrest. Ta kõndis väärrikalt omaks
võetud alal, nühhis sarvi ja laupa
vastu puukesi ning jättis endast
niiviisi lõhnavaid „kirjakesi“. Kirja-
kese sisu tuli alati ühtmoodi lühike
ja lõov: min u mets.

Möödus jaanipäev. Metsa ja põllu

lõhnad hakkasid pikkamisi küpsust
omandama.

Ühel hilisel õhtutunnil lõi lausa
välk sisse: raja ääres seisva „lõhna-
puu“ kõrval narmendas noor kask.
Puukese haavad olid veel õige
värsked, välja immitsenud mahlapii-
sad ei olnud veel kuivada jõudnud.
Sokuke nuhtas kaske. Siin rippus
kiri: MINU mets.

Loomakese keha läbis otseku
elektrilöök. Keegi häbematu on
tema metsa oma sildi üles riputa-
nud! Aru andmata tormas ta rada
mööda edasi. Sõõrmed läksid puhevi-
le, kõrvad lingusid närviliselt siia-
sinna, lihaste sees andsid endast
märku terasvedrukesed: „Nüüd ma
talle veel näitan!“ Korraga...

Rada mööda astus vastu võimas
sookaaslane, vana sokk. Soku rind ja
jalad olid tugevad, kael jäme, turi
jässakas ja peas — peas lausa hiilgas
uhke sarvekroon. Jõuline loom ei
teinud „pojukest“ märkama. Ta astus
rahulikult edasi kordagi sammu
aeglustamata. Temas ei paistnud
jõhkra üleolekut, tahtmist nõrgema-
ga kemplema hakata. Selle metsa
isand oli tema.

„Pojukese“ kuraas lahtus korra-
pealt ja ta astus sõnatult raja pealt
ära.

Onu K. E.

Minu parim sõber

Õpetaja teatas klassile uudise: kodukirjandid teemal „Minu parim sõber“ pannakse lastevanemate õhtul lugemiseks välja. Aega on nädal, kirjandi pikkuseks peaks olema kas üks arvutilehekülg või kaks käsikirjas lehekülge.

Krista otse võpatas vaimustusest. Talle meeldis kirjutada. Tavaliselt sai ta kirjandite eest „viie“.

Kari, Krista kaksikvend, ei jaganud õe meeleolu. Tema ei saanud oma kirjandite eest kunagi „viit“. Kari kaalutles: keda valida? Häid sõpru on mitu — Timo ja Tommi ja Petri. Ka Ville ja Krista. Ei, Krista jääb ära. Teised peaksid teda napakaks, kui ta kirjutaks õest, kuigi Krista oli tõepoolest hea sõber.

Aga Kristat ei vaevanud mingid kõhklused. Veel samal õhtul sai valmis tema kirjand Karist. „Mul on valmis!“ hüüdis ta võidukalt, kui venda nägi.

„Kas ma tohin lugeda?“ küsis Kari.

„Miks mitte,“ ulatas Krista talle oma paberid.

Kari luges ja krimpsutas nägu. Siis tõmbus tal kulm kipra: „Täna, et ütled mind vajadusel alati kohal olevat; et ma ei paljastavat su saladusi ja lasen sul rahun olla. Aga kas oli vaja kirjutada sellest, et tihtilugu kiusan sind? Kõik mõtlevad, et olen...“

„Ei mõtle,“ kinnitas Krista. „Loe edasi!“

„Nojah,“ möönis Kari lugemist jätkates.

Krista oli kirjutanud, et sellest kiusamisest ei ole lugu, sest tema ise kiusab omakorda Karit. Kirjand lõppes nii:

„Võib-olla tuleb kiusamine sellest, et me oleme kaksikud. Aga parim sõber on mu vend ikkagi. Ta ei jäta mind kunagi hätta.“

„Mina nii ei ütleks,“ arvas Kari. „Peaksid „kunagi“ ette lisama sõnad „peaaegu mitte“. Aga olgu pealegi. Niikuinii „viis“. Kindlasti.“

„Kellest sina kirjutad?“ uudistas Krista.

„Ei tea veel,“ ohkas Kari ja põrnitses seinale. „Kui kirjutatan Timost, on Tommi pahane. Kui kirjutatan Petrist, on jälle Ville õnnetu.“

„Igal juhul alusta,“ hoiatas Krista. „Nädal saab ruttu otsa.“

Kari mõtles pea paksuks. Ta vahtis seinale, nagu peaks sinna hüva nõu ilmuma. Hea mõte tuli, aga mitte seinale peale. Mõte tekkis Kari enda sees. Kari läks oma tuppa, sulges ukse ja lülitas arvuti sisse.

Uudishimu ei andnud Kristale asu. Ta koputas varsti uksele ja küsis: „Mida see erak seal teeb?“

Kari ainult naeris vastuseks ja ütles: „Küll sa omal ajal näed. Praegu ära tule.“

Kari kuulis õde midagi pobisevat, kuid ta ei avanud saladust. „Ega sa ei solvunud?“ küsis ta. „On palju toredam, kui sa kuuled kõike koolis.“

„Olgu pealegi,“ andis Krista järele.

Nädal sai läbi. Lapsed ootasid õpetaja otsust ja see tuli: „Lugesin teie töid. Olen teie üle uhke. Need kirjandid pannakse kindlasti välja. Kahjuks on praegu aega vaid nelja kirjatüki lugemiseks.“

Kari süda põksus erutusest, kui õpetaja selgitas hindamise aluseid. Krista kirjand loeti ette kõigepealt. Ja hinne — nagu Kari oli ennustanud. Lapsed plaksutasid vaimustusest käsi. Mõned lausa kadestasisid, nad oleksid tahtnud ka kaksikud olla.

Siis loeti kirjand koerast, siis emast. „Ka mina oleksin pidanud kas emast või koerast kirjutama,“ kahetses Kari, sest tema kirjatöö tundus pikkamisi väärtust kaotavat.

„Viimane kirjand on eriline,“ lausus õpetaja. „Ka see on hinnatud „viiega“. Ja õpetaja hakkas taas lugema.“

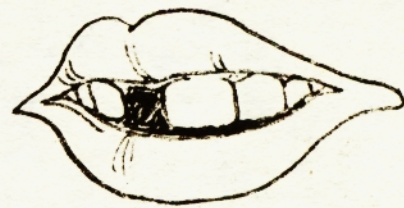
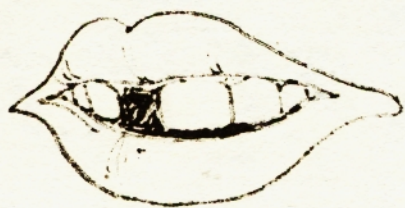
Kirjandi autor tutvustas oma sõpra: talle meeldib õues olla. Talle meeldib külas käia ja sõpradega olla. Ta on meisterkuulaja ja ei kurvasta mitte kunagi mitte kedagi. Talle meeldib inimesi aidata. Ta armastab lapsi. Ta armastab ka vanemaid inimesi. Ta armastab loodust — linde ja loomi, järvi ja jõgesid ja mida kõike veel... Kirjandi viimane lõik kuulutas: „Mul on hea tema läheduses. Ta veenab mind, et ma suudan teha ka seda, millest muidu ei julgeks mõteldagi. Ta tuletab mulle alati meelde, kui oluline ma olen tema jaoks. Ta hoolib minust rohkem kui kes tahes, rohkemgi kui mu pere. Mu parim sõber on valmis olema ka minu sõber. Tema nimi on Jeesus.“

Õpetaja lõpetas, aga klass istus hürvaikseltselt. Korruga hakkas keegi plaksutama ja Kari ohkas kergendatult.

„Kari, räägi meile, kuidas langetas sinu valik Jeesusele?“ küsis õpetaja.

Kari tõusis. Talle meenus kodus olev plakat, millel küsiti: „Mida teeks Jeesus sinu olukorras?“ Kari mõtles veel hetke ja vastas: „Jeesus suri selleks, et mina võiksin elada. Kust võiksin leida veel parema sõbra?“ Kari istus. Ta vaatas õpetajat ja kaasõpilasi. Nende nägudelt paistis, et nad nõustusid Kariga.

Colleen L. Reece

NALJAKAS LUGU

Ega see olegi taeb mis naljakas, aga kui meelde tuleb, ajab naerma küll.

Kõik algas pühapäeva hommikul muuseumis. Peedu ja Anne tahtsid ilmingimata näha, milliseid varandusi on kuulsasse Royal Ontario Museumi kogu maailmast kauge mineviku tunnistajateks kokku toodud. Põnevuse tipuks pidid olema dinosaurused ja muuseumid.

Läksime. Kui olime sisenenud ja riided ära andnud, teatas Anne, et on näljane nagu hunt ja ei jaksa enam jalatäitki astuda. Arvatagi, et nii võib juhtuda vaid lastega, eriti Anne ja Peeduga. Anne ja Peedu olid alles alla kümne aasta vanad ja hammaste vahetus oli neil parajasti käsil. Keegi ei osanud neile ära seletada, miks laste hambaid piimahammasteks kutsutakse — piimaga ei tohiks hammastel küll kuigi palju tegemist olla — aga mine võta kinni!

Muuseumil oli ilus suur söögisaal. Ja mis seal selgus? Paljudel lastel oli täpselt sama häda ja vaba lauda andis otsida. Leidsime siiski koha keset ruumi. Võtsime rõõmsalt istet ja asusime võileibu mugima.

Vaevalt sai Peedu esimese suutäie hammustada, kui ta suu jäi ammuli ja silmad kippusid tagurpidi pöörduma. Jahmusime, sest midagi targemat ei osanud me sel hetkel teha. Selgus, et Peedu ei saa enam rääkida. Pisut toibunud, osutas ta sõrmega aina suhu ja tegi imelikku mõminat. Kas oli mingi kuri elukas ta suhu sattunud?

Rahvas lakkas sumisemast. Kõik pöördusid meid vahtima. Istusime ju keset saali. Silmad jälgisid ootavalt Peedu sõrme, mis ikka veel suhu sihtis. Uudishimulikud lapsed kogunesid meie laua ümber, et näha, mis imeloom seal Peedu suus ikka on.

Aga et Peedu vaid mõmises, läks olukord piinlikuks. Korraga kargas ta üles ja lidus tulistjalu ei tea kuhu.

Anne sööstis talle järele. Pettunud lastekari, nähes, et midagi põnevat enam ei tule, läks laiali. Mõned vaatasid mind nii küsivate pilkudega, et oleksin tahtnud ära kaduda. Paraku ei saanud, meie kaasasolevat varanatukest ei võinud laokile jätta. Olin sunnitud olukorraga leppima.

Õnneks ei tulnud kaua oodata. Anne ilmus lagedale ja teatas, et Peedu oli viirastusena härrade pesu ruumi uksest sisse karanud. Temal muidugi ei sobinud sinna järele minna. „Ah, kuhu ta ikka kaob,“ lausis Anne lohutuseks.

Peedu ilmus varsti välja ja asi sai korrapealt selgeks: üks hammas oli leiva hammustamisel suus liigahtanud ja nüüd logises hullupööra. Pesuruumis olevat juhtunud midagi jubedat: suhu valgunud punast soolaka maitsega verd. Sõna „veri“ juures oleks Peedu vist minestanud, kui ta vaid oleks teadnud, kuidas seda teha.

Lohutasime Peedut nii kuidas oskasime. Ja et söömisest ei tohtinud enam juttugi teha, siirdusime muuseumi. Kõik oleks hästi olnud, kui Peedu hammas ei oleks enam meelde tulnud.

Aga dinosauruste osakonnas oli see võimatu. Kõigil luukeredel olid löuad laiali ja hambaread nii seestkui väljastpoolt näha. Peedule meenus kohe tema oma. Tema hammas logises veelgi rohkem.

Läbi häda ja viletsuse sai muuseum ikkagi läbi käidud. Peedu kahvatas mitu korda, kui kellegi hambaid nägi. Muumiate juures muutus olukord lausa traagiliseks. Õnneks oli lähedal istepink ja Peedu vajus sinna tükiks ajaks toibuma.

Muuseumis viibimise järel pidime tädi Leenit külastama. See hajutas korra Peedu muremõtted, aga mitte kauaks. Sõime parajasti maasikaid vahukoorega, kui Peedu jälle kahvatas: „Hammas!“

„Tühiasi,“ lausis tädi külma rahuga. „Vana tuleb ära ja sa saad uue ja parema.“

„Verd tuleb...“ vigises õnnetu Peedu.

„Kas sa kuulsid,“ ei jätnud Anne teda rahule. „Minul oli möödunud nädalal sama häda. Tee parem suu lahti, ma tõmban ta sul ära. Kaua see jant veel kestab!“

Ja mis nüüd juhtus? Peedu suu, mis aina lahti seisis, oli korraga kinni, kaks kätt ees, et keegi hamba ligi ei pääseks.

„Teeme Tootsi moodi,“ naeris tädi. „Ma toon niidi. Seome ühe otsa hamba, teise ukse külge. Las keegi lööb ukse järsku kinni. Nii tehti vanasti. Vanasti visati hammas ahju taha ja öeldi, et kilk, võta luuhammas, anna mulle raudhammas.“

„Lase ma aitan,“ pakkus Anne jälle oma abi. Kuigi Peedu teda surmahirmus eemale tõrjus, ei jätanud südikas Anne järele. Enne kui Peedu aru sai, oligi niit ümber hamba. Poiss kargas viimases hädas lauast üles ja me kuulsime, kuidas vannitoota üks kinni paugatas.

Majja sigines rõhuv vaikus. Siis avanes vannitoota üks ja kahvatu Peedu tuikus lagedale. Ta istus sõna lausumata oma kohale, kompis kaela ja kõhtu ja avas suu — nägime hammastereas tühikut, kus ilutses priske kleeneksi tropp. „Nüüd ma siis suren,“ ohkas Peedu ja vajus õnnetult kõssi. „Näib, et ma neelasin selle alla.“

„Aga mis see on?“ narritas Anne ja kõlgutas niidi otsas Peedu valget piimahammas. „Sa ei tundnudki hamba äratulekut. Kas lähme nüüd muuseumi ja viime ta kilgile? Mäletad, ühe klaasakna taga oli neid ilmatu hulk?“

Me naersime kogu südamest.

V. A. Kimberg-Kotkas

8

1. VÄIKSED SILMAD, ÄRGE KÕIKE VAADA - KE!
 2. VÄIKSED KÕRVAD, ÄRGE KÕIKE KUULA - KE!
 3. VÄIKE KÄSI, ÄRA KÕIKE PUUDU - TA!
 4. VÄIKSED JALAD, ÄRGE MINGE KÕIKJA - LE!
 5. VÄIKE KEELGI, ÄRA KÕIKE KÕNE - LE!

4-5 SEST ET TAEVAISA NÄEB OMA VÄIKEST LAPSUKEST VÄIKSED SILMAD, ÄRGE KÕIKE VAADA - KE!
 VÄIKSED KÕRVAD, ÄRGE KÕIKE KUULA - KE!
 VÄIKE KÄSI, ÄRA KÕIKE PUUDU - TA!
 VÄIKSED JALAD, ÄRGE MINGE KÕIKJA - LE!
 VÄIKE KEELGI, ÄRA KÕIKE KÕNE - LE!

SELLELE LAULULE SAAD KA KAASA MÄNGIDA, näidates igas salmis vastavale kehaosale. Sõna „Taevalsa“ juures osuta sõrmega üles ning „oma väikest lapsukest“ ajal näita näpuga enesele. Nii saab laulust laulumäng.

PEAMURDMIST
 Ruudustiku horisontaal- ja püstridades leiad 13 nime Jeesusele. Vastus saada aadressil EE2400 Tartu, Sireli 3, „Silmatera“.

Shari 10 ...

(Algus 3. lk.)

kiirust lisada, söötsid vend ja õde koos kella suunas. 56 minutit ja 43 sekundit! Koos möödusid nad kellast ja ületasid lõpujoone.

Shari ja Michael langesid ema ootavate käte vahele. „Tulge, te ei tohi praegu seisma jääda. Lähme teie riiete järele.“ Ema suunas nad laudade poole, toetav käsi ikka veel mõlema ümber. „Te olite väga tublid. Jooksite alla tunni.“ Shari kuulas ema juttu vaid osaliselt, sest ta süda peksis veel pööraselt ja iga samm nõudis suurt pingutust.

Hiljem, kui Shari oli ennast juba maha jahutanud, apelsinimahla ja šokolaadiga turgutanud, tuli uus häda. Ta ei suutnud pisaraid tagasi hoida, kui kuulis, et Michael hõigati auhinda vastu võtma. „Ma olen täpselt nagu ema, kes iga asja peale muudkui vesistab,“ pomises ta endamisi ja plaksutas kõigest jõust. Ema käehaare tugevnes ta ümber, kui Michael oma elu esimest auhinda kallistas.

„Kõik on korras, ema. Ma võin oma auhinna järgmiselgi aastal saada.“
Marilyn Wolcott

M	A	A	I	L	M	A	V	A	L	G	U	S	M
H	S	B	J	U	M	A	L	A	T	A	L	L	I
Ü	L	K	A	N	G	T	Õ	M	I	N	S	J	O
L	I	H	E	A	K	A	R	J	A	N	E	Ä	P
E	H	T	N	S	U	U	R	A	R	S	T	K	Ä
M	Õ	P	E	T	A	J	A	O	I	T	I	V	Ä
P	I	I	R	A	K	S	A	K	I	K	S	I	S
R	D	Ä	K	J	U	J	E	E	S	U	S	R	T
E	O	L	I	A	Õ	S	K	A	T	N	A	G	J
E	E	S	M	P	O	O	R	U	K	I	N	I	A
S	K	R	A	A	T	H	L	L	I	N	D	I	L
T	A	A	V	E	T	I	P	O	E	G	A	G	U
E	L	M	U	R	M	E	S	S	I	A	S	A	T
R	S	U	U	V	O	I	L	A	K	S	I	O	T

Tartu Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse infoleht. EE2400 Tartu, Linda t. 9 Toimetaja Anne Vahttramäe. Tellimuse nr. 3688. Trükikodu 5000. Trükikoda „Kiir“ Viljandis.